

REV. PR. M. JURAS
1 94 BRADFORD ST
LAWRENCE MASS

STEIG

ME

KRISTAUS KARALIAUS

LATVAS

No. 46. Met. XV

Lapkričio-Nov. 16, 1935

TĒVU MARIJONU RĒMĒJU SAVAITRAŠTIS

XXIII SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ

EVANGELIJA

Mato 9, 18-26.

NUO metu, Jėzui kalbant minioms, štai, vienas vyresnysis priėjo, pagarbino jį ir tarė: Viešpatie, mano dukte ką tik mirė; bet ateik, padėk ant jos savo ranką, ir ji bus gyva. Atsikėlęs Jėzus sekė jį su savo mokytiniais. Ir štai, moteriškė, dvyliką metų sirgusi kraujo plūdumu, priėjo iš paskos ir prisilietė jo drabužio siūlės; nes ji pati sau viena sakė: Jei aš prisiliesiu tik jo drabužio, pagysiu. Jėzus atsigręžęs ir ją pamatęs, tarė: Pasitikek, dukter, tavo tikėjimas tave išgelbėjo. Ir tą pačią valandą moteriškė pasveiko. Atėjęs į vyresniojo namus ir pamatęs vamzdininkus ir užiančią minią, Jėzus tarė: Atsitraukite, nes mergaitė ne numirus, bet miega. Jie gi juokėsi iš jo. Kada minia buvo išvaryta, jis įėjo ir pamėję ją už rankos. Ir mergaitė atsikėlė. Gandas apie tai pasklido po visą aną šalį.

Ką Jūs Darote Dėl Sielų Skaistykloje?

Šv. Antonijus Marseilietis vieną sykį turėjo regėjimą, kuriame vienas asmuo, kuris buvo miręs jau nekurį laiką, ir nors daug šv. Mišių už jį jau buvo paaukota, tačiau šiaip nusiskundė: "Mylimas broli... aš esu skaistykloje, ir turėsiu čia pasilikti, kol pilnai neatsilyginsiu Dievo teisingumui. Iki šiol, kiek už mane maldų ir gerų darbų buvo paaukota, man nieko negelbėjo, nes aš, kuomet gyvenau, nesimeldžiau už vargingas sielas skaistykloje. Wisi maldų nuopelnai ir šv. Mišios, kurios buvo už mane aukojamos, yra paskirtos toms sieloms, už kurias man reikėjo su ypatinga intencija melstis, tačiau tai nedariau. Vietoje manęs, jos yra paliuosotos, o aš turiu kentėti. O, melsk už mane, jis maldavo, kad Dievas at-

LEKCIJA

Pilyp. 3, 17-21; 4, 1-3.

ROLIAI: Būkite, broliai, mano sekėjai ir žiūrėkite į tuos, kurie taip elgiasi, taip kaip turite pavyzdį mumyse. Nes daugelis, apie kuriuos aš jums dažnai kalbėjau, (dabar gi ir su ašaromis sakau,) elgiasi kaip Kristaus kryžiaus neprieteliai. Jų galas pražuvimas, jų dievas yra pilvas ir jų gyrius susideda iš jų gėdos, nes jie trokšta žemiškų dalykų. Mūsų gi elgesys yra danguje. Iš ten taip pat mes laukiame Išganytojo mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus. Jis pakeis mūsų žemumo kūną, padarydamas jį panašų į savo skaistumo kūną ta jėga, kuria jis gali taip pat visa sau pavergti. Taigi, mano mylimiausieji ir labai pageidaujantieji broliai, mano džiaugsmas ir mano vainikas, taip stipriai stovėkite Viešpatyje, mylimiausieji. Aš prašau Evodiją ir meldžiu Sintikę būti vienokios nuomonės Viešpatyje. Taip pat prašau ir tuos, ištikimasis drauge, padėk jom; nes jiedvi su manim darbuavosi evangelijai draug su Klemensu ir kitais mano padėjėjais, kurių vardai yra gyvenimo knygoje.

leistų man mano apsilaidimus; eik visur ir ragink žmones melstis už kenčiančias sielas skaistykloje, kad, kaip Dievas su manim pasielgė, ir su jais panašiai nepasielgtų." Tuomet regėjimas pranyko.

Mūsų mieliausias Viešpats Jėzus Evangelijoje yra pasakęs: "koku saiku seikėjate, tokiu bus ir jums atseikėta."

Rožančiuje mes turime neišpasakytai didelį vilties šaltinį; jis su malda "Tėve mūsų," yra tai kataliko malda. Nupink todėl, ypatingai per šį gražų ir brangų mėnesį, kiek tik rožių vainikų pajėgsi ir juos paveski mūsų Mylimiausiai Motinai Marijai už tuos, kurie skaistykloje tau artimi ir brangūs, kurie kenčia skaistyklos kančias.

Bro. V. G.

Kun. Pr. J. Vaitukaitis

ATGAILOS SAKRAMENTAS

(Tėsinys)

Kas gali apsaityti kapeliono neramumą ir sielvartus, kokius jis patyrė tą naktį. Nereikia nė abejoti, kad tą naktį jis pasiliko palociuje. Prisirengęs mirti, kapelionas priprastu laiku nuėjo gultų. Jis girdėjo laikrodį mušant valandas: vienuoliktą, dvyliką, ir pagaliau pirmą valandą. Bile valandą jis tikėjosi, kad įvyks baisėtina katastrofa. Ir baisios valandos ėjo palengva. Pagaliau laikrodis mušė bertainį po pirmos, pusę antros ir gale išmušė antrą valandą. Baisėtina valanda praėjo. Kapelionas jautėsi geresnis. Jis manė, gal pasikėsintojas permainė savo mintį dėl jo pastangų jį perkalbėti ir nebedarys pasibaisėtino pasikėsینimo.

Sulaukus ryto, pasigirdo beldimas į duris. Kapelionas, pažvelgęs pro langą, pamatė tą patį vyrą, kurs buvo vakare atėjęs išpažinti atlikti, ir prašėsi, kad būtų įleistas. Kada įėjo į vidų, tas vyras prabilo:

“Aš norėjau persitikrinti, ar kunigai užlaiko išpažinties pasiaptį, dėl to ėmiaus prie tokių baisių persitikrinimo priemonių. Visą naktį aš išstovėjau prie tamstos durų, žiūrėdamas ir sergėdamas ar tamsta aplesi palocių po to, kai aš pasakiau jį išsprogdinsiąs. Tačiau, gerbiamasis visą laiką pasilikai viduje. Nūngi, aš visai neabejoju išpažinties paslapties tikrumo. Iki to persitikrinimo, aš bijojau eiti prie išpažinties, nes esu didelis prasikaltėlis. Betgi dabar aš noriu atlikti gerą ir tikrą išpažinti iš visų sunkių mano nusizengimų.”

Ir jis išpažino savo kaltes ir gavo išrišimą. Po to dievobaimingai gyveno ir laimingai mirė.

Tat, išpažinties paslaptis Dievo akių vaizdoje nuėmė nusidėjėlio net paskutinę nuodėmę ir jį laimingu padarė. Ir, nežiūrėdamas, kokie būtų tavo nusidėjimai, pats gali plačiai kunigui atverti savo širdį nuodėmklausykoje. Niekas nežinos nė mažiausio dalyko, kas buvo sakyta nuodėmklausykoje. Niekas nežinos tavo praeities nusikaltimų, nuodėmių, kurių, po išpažinties, dau-

giau nebebus. Ir kokią laimę jausi, žinodamas, kad esi susitaikęs su savo Kūrėju ir Dievu. Ir neveltui Šv. Tomas Kempietis pastebi: “Išmintingas ir laimingas yra tas, kuris dabar stengiasi būti toks, kokiu norėtų būti mirties valandoje.”

Kas reikalinga gerajai išpažinčiai atlikti

Kad nusidėjėlis galėtų matyti savo sielos aiškų vaizdą, jam reikalinga pilnai žinoti apie savo stovį. Žmogus negali išpažinti savo nuodėmių, jei jų nežino. Tai gi, pirmasis reikalavimas dėl gerosios išpažinties atlikimo yra savo sąžinės kvotimas. Kadangi žmogaus protas ir atmintis dažnai suklysta, dėl to Dievo malonės pagalba yra reikalinga. Malda prie Šv. Dvasios, kad apšviestų mūsų protą, yra pirmasis veiksmas, kad prisirengti gerajai išpažinčiai. Šv. Dvasia, kuri suteikia malonę ir tiesos dvasią, maloniai išklauso nusikaltėlio nuosirdžios maldos. Ir pats prisimeni, kada paskutinį kartą buvai prie išpažinties; ir nuo to laiko pradėdi skaičiuoti nuodėmes, kurias papildei. Tai reikalinga pareiga kvosti save iš nuodėmių, papildytų nuo paskutinės gerai atliktos išpažinties, kitaip išpažintis būtų abejotina. Jei kas skubiai artintusi prie nuodėmklausykos be tinkamo prisirengimo, abėjonė kiltų, ar penitentas turi gerą intenciją.

Jei ilgesnis laikas praėjo nuo paskutinės gerai atliktos išpažinties, gali būti sunkoka atsiminti visas nuodėmes. Tuomet reikėtų pasiimti maldaknygę, kurioje telpa sąžinės kvotimas iš nuodėmių ir mintimi perbėgti visa, kad atsiminus, kokias nuodėmes esi papildęs. Rūpestingai atsimink įvairius Dievo ir Bažnyčios įsakymus, prieš kuriuos nusizengei. Ypatinę dėmesį turi atkreipti į vyraujančių tavyje blogų palinkimą, dėl kurio priežasties įpuolei į daugelį kitų nusikaltimų. Visų sunkiųjų bei mirtinųjų nuodėmių skaičius ir aplinkybės turi būti nepamiršta. Taip pat neapleisk ir kasdieninių nuodėmių. Ir visada būkime ištikimi, kvodiant savo sąžinę prieš išpažinti, nes tai yra ne vien būtinas reikalavimas

gerajai išpažinėiai atlikti, bet taip pat prisideda prie to, kad save geriau pažįstame. O savęs pažinimas, yra pirmasis laiptas pradėti vesti tobulesnį gyvenimą.

Gailestis

Tikslus sąžinės kvotimas duoda mums suprasti, kaip menki ir neverti esame pasirodyti prieš begaliniai Gero Dievo akivaizdą. O mirtinoji nuodėmė visai nutraukia draugystę su mūsų Sutvėrėju. Ji mums uždaro dangaus vartus. Kadangi per ją beribis Dievas tapo įžeistas, dėl to ir beribė bausmė mums išpuola ir pridera. Pragaras, amžinasis pragaras yra mirtinosios nuodėmės vien užmokesnis, ir mirti, būnant mirtinoje nuodėmėje, reiškia amžinąjį pasmerkimą.

Kas gi nesibaisėtų, tą visa apmąstydamas? Baimė turi apimti mūsų širdis. Amžinosios pragaro ugnies baimė turėtų perėti mūsų visą būtybę.

Tokios baisėtinios baimės patyrimas yra ganėtinas gerajai išpažinėiai atlikti. Tuo met sutrinta širdimi darome gailestį ir apgailestaujame, kad užrūstinome Dievą, nes Jo bijomės, kaipo mūsų Teisėjo ir bijomės, kad baisinga bausmė nekristų ant mūsų.

Betgi dar ne vėskas!

Štai, imkime pavyzdį. — Sergantis tėvas savo du vaikus siunčia į vaistynę, kad parneštų gyduolių. Kelyje, jie sutiko žmogų su šokinėjančią meška; ir jie ją pasekė, visai pamiršdami gyduoles. Prisiartinus vakarui, jie atsiminė apie jų tėvo pasiuntimą gyduolių parnešti. Tuojuo paskubo į vaistynę, iš kurios su gyduolėmis skubinosi pas tėvą. Kai prisartinu prie namų, vienas iš jų pradėjo verksti, sakydamas: "Aš bijausi įžengti į vidų, nes esu tikras, kad gausiu lupti nuo tėvo." O kitas tarė: "Mudu padarėme klaidą, kad pirmiausiai nepaklausėme, kaip tėvas įsakė."

Pirmasis iš abiejų vaikų panašus nusidėjėliui, kurs gailisi už padarytas nuodėmes, nes mato, kad bus Dievo baustas. Gi pastarasis vaizduoja nusidėjėli, kurs apgailestauja už savo kaltes dėl to, kad užrūstinu Dievą. Vienc gailestis gimsta iš baimės dėl Dievo, gi kito iš meilės dėl Dievo.

Vai, nusidėjėliau, žiūrėk! Jėzus Kristus yra kelionėje į Kalvarijos kalną. Nėkaltasis Dievas-Žmogus yra pasmerktas mirti. Noriai Jis ištiesia savo rankas, kad priimti Kryžiaus sunkiąją našta. Nors išvargęs ir nusilpęs nuo kraujo netekimo, kai buvo plaktas ir erškėčiais vainikuotas, Jis pradeda Kryžiaus Kelią į atmintiną Kalvarijos kalno viršūnę tarp išjuokimų, pasityčiojimų, įžeidimų, stumdymo ir mušimo. Tai Jo priešai taip daro. O Jis neuzilgo turės juos atpirkti. Tris kart Jis puola ir tris kart Jis stumiamas ir mušamas skaudžiais kirčiais. Pagaliau pasiekia kalno viršūnę. Negailestingai nuplėšia rūbus nuo Jo sužeisto Kūno — taip, jog iš naujo pasilieja Jo Švenčiausias Kraujas ir iš naujo atsiveria žaizdos. Jis yra bloškiamas ant Kryžiaus, kurį nešė; rankos ištiesiamos ir aštriomis vinimis perkala Jo rankas ir kojas. Taip baisiai sužalotą, Jį pakelia tarp Dangaus ir žemės, kad mirtų — mirtų už nuodėmes tų, kurie stovėjo po Kryžiumi ir rūstavo ir keikė Jį, — mirtų už savo prietelius ir sekėjus, — mirtų už visą žmoniją, kuri gyveno praeityje, kuri gyvena dabar ir kuri dar gyvens ateityje, — mirtų už mus, kad galėtume džiaugtis amžinąja laime.

Kokią baisią kančią nuodėmė daro Dievui. Tačiau, mes savo nuodėmėmis iš naujo Jį kryžiuojame kas dieną. O kiekviena nuodėmė daro naują žaizdą Jo Šv. Kūnui.

Argi mumyse nebėra meilės, nē pasi-gailėjimo dėl mūsų Atpirkėjo ir Išganytojo?

Tat, gailėkimės už savo nuodėmes, gailėkimės ir verkime iš meilės, sutrinta širdimi eidami prie šv. išpažinties, darydami užganapadarymą ir prižadėdami, kad Dievui daugiau nebenusidėsime.

Ėjimas prie šv. išpažinties

Atlikus sąžinės kvotimą, sutrinta širdimi padarius gailestį ir tvirtai prižadėjus ateityje geriau gyventi, nusidėjėlis dabar yra prisirengęs įeiti į gailestingumo tribūną — nuodėmklausyklą. Pirmučiausiai jis maldauja nuodėmklausio — Kristaus atstovautojo — palaiminimo — šiais žodžiais: "Dvasiškasis Tėve, palaimink mane, nes aš nusidėjėlis." Ant kurio tada nuodėmklau-

sis padaro kryžiaus ženklą palaiminimui. Tada penitentas pasisako laiką, kada paskutinį kartą yra buvęs prie išpažinties. Ir pradeda išpažinti visas kaltes nuo paskutinės išpažinties, kuriomis užrūstino Dievą.

Čia reikia atsiminti, kad išpažintis eitu iš tyrosios širdis ir būtų nuolanki, nes nusidėjėlis klaupia prieš savo Kūrėją, maldaudamas atleidimo už nuodėmes. Penitentas klūpo prieš Dievo gailestingumo atstovautoją. O Dievo gailestingumas nori ir laukia nusikaltėlio atsivertimo. Dievas trokšta nuimti visas nuodėmes, jei penitentas yra vertas.

Jauni ir seni, turtuoliai ir skurdžiai, valstybių kunigaikščiai ir tautų valdovai, darbdaviai ir darbininkai — nuodėmklausykoje visi yra lygiai priimami, nes Dievas nežino skirtumo, ir visiems duodama lygi metavonė. Nes visi yra Dievo tvariniai, kuriuos Jis myli. Dievas vien žvelgia į nuolankią ir tyrą penitento širdį.

Karalienė Konstancija, būdama Palermo kaiminystėje, šaukėsi šv. abato Joakimo, kad ateitų ir išklaustų jos išpažinties. Jis rado ją sėdinčią aukštame soste, šalia kurio buvo žema kėdė atsisėsti nuodėmklausiu. Mat, tikėjosi, kad ji galėsianti šv. išpažintį atlikti, sėdėdama soste. Šv. abatas Joakimas, atėjęs ir pamatęs, kaip yra, jai tarė:

“Jei pati trokšti užimti Marijos Magdalnos vietą, o aš kad būčiau Kristaus atstovautojas, tai pati turi nužengti nuo savoosto ir atsiklaupyti ties mano kojomis; kitaip aš tuojuo apleidžiu tave.”

Ir karalienė Konstancija paklausė šv. abato paliepimo.

Kaip Marija Magdalena, mes turime klaupytis ties Dieviškojo Mokytojo kojomis ir nužemintai išsipažinti savo nuodėmes kunigui. Nuoširdus mūsų nuodėmių išpažinimas nuodėmklausiu yra tikroji išpažintis. Nuodėmklausykoje visos mirtinosios nuodėmės turi būti išpažintos, taip pat ir jų skaičius ir apystovos. Mes negalime nieko užslėpti, kas liečia nuodėmės sunkenybę. Ir gėda neturi uždaryti mūsų lūpų, bet turime pilnai išpažinti visas nuodėmes, nieko nebijodami.

Bent vienos mirtinosios nuodėmės sužinia apleidimas — išpažintį padarytų nevertą; be to, kita mirtinoji nuodėmė užsitrauktų, būtent, šventvagystė. Kaip neišmintingai penitentas pasielgia, jei užslėptų mirtinąją nuodėmę. Nors, jis tuomet apgauna nuodėmklausį, kurs yra žmogus, ir iš jo gauna absoliuciją, kuri, žinoma, yra be vertės, vienok jis negali apgauti Dievo, kurs yra visąžinantis ir žino mūsų padėtį. Jis vien reikalauja, kad mestume į šalį savo puikybę ir nužemintai išpažintame: “Taip, Viešpatie, aš esu kaltininkas!”

Kasdieninių nuodėmių išpažinimas nėra būtinais verstinas, bet turime pratintis jas paminėti.

Ką turime daryti, jei neišpažinome kokios mirtinosios nuodėmės, o neišpažinome vien dėl to, kad pamiršome. Galėjo būti, kad darant sąžinės kvotimą, negalėjome atsiminti tos nuodėmės. Galėjo būti, kad norėjome ją išpažinti, bet nuodėmklausykoje buvome taip susijaudinę, jog pamiršome ją išpažinti. Jei padarėme nuoširdų sąžinės kvotimą ir jei turėjome norą išpažinti visas nuodėmes, tuomet nereikalinga rūpintis. Ir kitą kartą einant prie išpažinties, nuodėmklausiu pasisakyk tą apleidimą. Tu rime žinoti, kad mūsų atmintis dažnai klysta ir neatsimena, kad lengvai darome klaidas, nors nenorėdami tai daryti. Taigi, antru kart einant prie šv. išpažinties, išpažinkime tas visas nuodėmes, kurias apleidome, taip pat išpažinkime ir svarbiausias kaltes iš praėjusio mūsų gyvenimo.

Kai mūsų išpažintis yra nuoširdi ir pilna, kai su pilnu atsidavimu atveriamė savo širdis į Dievą, tuomet tik nuodėmklausis gali duoti tikslūs perspėjimus ir pamokinius. Jis yra mūsų dvasios gydytojas, kurs turi žinoti penitento padėtį, visų silpnųjų būdą ir, jei galima, jis turi žinoti ir ligos priežastį, pirma negu duos reikalingų vaistų ar gyduolių. Nuodėmklausis ne vien atleidžia nuodėmes penitentui, bet taip pat nurodo ir būdus, kuriais nugalėti savo pagandas. Nuodėmklausis nusidėjėliams nušviečia kelią, kaip daryti dvasinę pažangą tobulam gyvenimui.

Taigi, nuoširdžiai turime priimti nuodėmklausio visus perspėjimus ir pamokinius.

mus nuodėmklausykloje. Po pamokinių, nuodėmklausis penitentui užduoda metavonę ar maldas, kuriomis nuimama laikinoji bausmė, kuri buvo užtraukta dėl nuodėmės. Metavonė, jei yra trumpa, geriausiai atlikti tuojau po išpažinties, nes atidėliojant, galima ją pamiršti. O jei metavonė užduota ilgesniam laikui, reikia rūpintis ją atlikti taip, kaip nuodėmklausis įsakė.

Po to seka kunigo absoliucija arba išrišimas iš nuodėmių. Absoliucijos žodžiai kartojami lotynų kalboje, o penitentas daro gailėstį. Penitentą iš nuodėmklausyklos kunigas paliuosuoja žodžiais: "Eik ramybėje" arba "Visagalis Dievas tegu tave lai-

mina!" Penitentas, įėjęs į gailėstingumo tribūną, buvo nusidėjėlis — nusikaltėlis, o dabar išeina šventas. Nes jis padarė taiką ir ramybę su Dievu, savo Kūrėju.

Tat, taip dažnai, kaip galima, naudokimės iš tų didelių išganymo priemonių — Atgailos Sakramento. Mūsų gyvenimui to Sakramento malonės labai yra reikalingos. Nepasitenkinkime vieną kartą į metus atlikti Velykinę išpažintį, bet stengkimės prieš išpažinties eiti kartą į mėnesį, kartą į savaitę. Viešpats Jėzus iš mūsų to reikalauja. Jis nori, kad būtume Jo draugai, artimi prieteliai. Taigi, argi galime Jam atsakyti to reikalavimo? (Pabaiga.)

ŠV. PRANCIŠKUS IR BROLIS ANGELO

VIENĄ dieną Šv. Pranciškus ir keli draugai išėjo pasivaikščioti. Šv. Pranciškui su draugais išeinant, atėjo pas vienuolyną trys vagys kurie per ilgą laiką plėšė to krašto miestą. Jie meldė ką nors valgyti.

Bet Brolis Angelo šiurkščiai atstumė juos sakydamas, kad vagys kaip jie trys turi gėdytis prašydami valgio kurio būva paskirta Dievo tarnams. Jie murmėdami iš pykčio išėjo.

Šv. Pranciškui sugrįžus, Brolis Angelo jam papasakojo apie tuos tris vagius. Šventasis subarė jį, kad buvo toks kietširdis. "Nes nusidėjėlius," tarė šventasis, "galime greičiau privesti arčiau Dievo per mielaširdingumą negu kietumui."

Taip pat, ir Kristus, Evangelijoje sakė, kad sveikas nereikalauja gydytojo bet sergantysis, ir, kad Jis atėjo ant žemės ne šaukti teisingųjų, bet nusidėjėlių prie atgailos.....

"Taigi," kalbėjo šventasis, "kad tu peržengiai meilę ir Evangeliją, aš tau įsakau paimti duonos ir vyno, suieškok tuos vagius ir duok ši valgi nuo manęs. Paskui priklausyk prieš juos ir išpažink nužemintai savo kaltę, kad toks buvai sukietėjęs, ir pasakyk jiems, kad aš prašau jų daugiau blogo nedaryti, bet bijotis Dievo ir daugiau nenusidėti prieš Jį."

Kuomet Brolis Angelo ėjo suieškoti vagius, Šv. Pranciškus meldėsi, kad Dievas

jų širdis suminkštytų ir juos priverstų prie tikros atgailos.

Dievas suminkštino vagių širdis ir jie pradėjo vienas į kitą kalbėti: "Nelaimė mums nusidėjėliams! Mes einame plėšydami ir skriausdami artimą. Nebijome Dievo. Šitas brolis prasikaltęs prašo atleidimo: sykiu atneša duonos ir vyno. Eikime pas Šv. Pranciškų ir jis mus paguos."

Visi susitarę, nuskubino pas Šv. Prancišką, kuris meiliai priėmė juos. Jie klausė jo ar klausydami jo įsakymus ir pasnikaudami gali tikėtis Dievo atleidimo.

Šv. Pranciškus juos ramino ir prižadėjo, kad jie gaus pasigailėjimo ir davė jiems daug pavyzdžių juos pastiprinti.

Taip išmokinti, vagys nugalėjo velnią ir jo darbus; ir Šv. Pranciškus juos priėmė į vienuolyną, kuriame jie praleido savo paskutines dienas gyvendami pavyzdinčiai. Vertė *Dekevičius (L. K.)*

A. † A.

Marijonų Kolegijos Rėmėja PRANCIŠKA KUPRUSEVIČIENĖ

mirė Kearney, N. J.

Tėvai Marijonai atlaikys lapkr. 20-21 d. už jos sielą dvejus šv. Mišias.

Malonėkite visi Marijonų Kolegijos Rėmėjai-jos sukalbėti po dalį Rožančiaus ir šiaip pasimelsti už ją, kad Dievas būtų jai gailėstingas.

MALDA

Šv. Augustinas sako: "Kas moka melstis, moka gyventi." Prie to dar galima pridėti: tas moka gerai ir mirti. Iš to viskas paeina. Kaip mes numirsime, taip pasiliksimė visoj amžinasty. Pažiūrėkime, kaip malda yra svarbus dalykas mūsų gyvenime, o melstis visi galime.

I

Pirmiausia pažiūrėkime maldos turinį. Visų maldų turinys yra suglaustas maldoje Šv. Mišių "Gloria."

Kunigas, pakėles akis ir rankas į dangų, meldžiasi: "Garbė Dievui aukštybėse, o žemėje ramybė geros valios žmonėms. Šlovinam Tave, išpažįstam Tavo didybę ir dėkojam Tau, Viešpatie Dieve, Dangaus Karaliau, Visagalis Dieve Tėve; Viešpatie, vienatini sūnau, Jėzau Kristau; Viešpatie Dieve, Dievo Avinėli, Tėvo Sūnau, Kursai naikini pasaulio nuodėmes, pasigailėk mūsų; Kursai naikini pasaulio nuodėmes, priimk mūsų meldimą; Kursai sėdi Dievo Tėvo dešinėj, pasigailėk mūsų; nes Tu esi vienas šventas, Tu vienas Viešpats, Tu vienas Aukščiausias, Jėzau Kristau, su Šventąja Dvasia Dievo Tėvo Garbėje." Amen.

Kada kunigas užgieda "Gloria" pakelia akis ir rankas, tai reiškia, jog kelia savo širdį į dangų prie Dievo. Bendrai malda reiškia širdies prie Dievo pakėlimą. Kiekvienas yra matęs vieversėlį; skraido jis ore ir gieda iškilmingas giesmes, lyg kad norėtų prie Dievo giedoti ir melstis. Panašiai iš mūsų širdžių plaukia malda prie Dievo. Mes Jam dėkojame ir kalbamės su Juomi. Tada viską užmirštame. Ir tiesa, maldoje mes privalome užmiršti viską žemišką ir visa siela tik su Dievu tesikalbėti.

Prisižiūrėkime arčiau prie "Gloria." Kunigas pradeda: "Garbė Dievui aukštybėse" ir sako "Šlovinam Tave," ir t. t. Kunigas taip kalbėdamas džiaugiasi drauge su Dievu, kad Jis taip didelis, taip galingas ir šventas. Koki čia malda? Tai mielės malda. Toliau sakoma: "Dėkojam Tau," ir t. t. Dievas yra mūsų išganymas, ir už tai

širdingai privalome Jam dėkoti. Toliau: "Jėzau Kristau, Dievo Avinėli, Kursai naikini pasaulio nuodėmes, pasigailėk mūsų" ir dar kartą "Kursai naikini pasaulio nuodėmes, priimk mūsų meldimą" ir trečią kartą: "Kursai sėdi Dievo Tėvo dešinėj, pasigailėk mūsų." Taip tris sykius meldžiamės ir gailimės mūsų nuodėmių. Kas tai per malda? Tai prašymo malda. Iš to viso seka trejopa malda: meilės, dėkingumo, ir prašymo.

Kunigas Mišiose "Gloria" kalba. Yra tai lūpinė malda. Prie tos maldos turi būti ir širdis. Dievas žiūri ne į lūpas, bet į širdį. Bet aš malda "Gloria" galiu ir kitaip melstis. Klausykite: Aš dvasioje persikelsiu į Betliejų ir pažiūrėsiu į lopšelyje gulintį Jėzų Kristų; atsiklaupsiu šale Marijos, Juozapo ir piemenėlių. Ir užgirstu angelus giedant: "Garbė Dievui aukštybėse, o žemėje ramybė geros valios žmonėms." Nekurį laiką į tą malonų paveikslą žiūriu nekrutėdamas. Manyje kyla tikėjimo ir dievotumo jausmai. Aš tariu: "Mielas vaikel, tikiu, kad Tu Dievo Kūdikis esi. Kaip aš džiaugiuosiu, kad Tu iš dangaus žemėn nužengei. Bet kodėl esi toks mažas ir silpnas? Del mano kalčių nori Tu gyventi, kentėti ir mirti? O, Vaikel, Jėzau! Dėkoju Tau už Tavo meilę! Suteik man savo palaiminimą." Toki malda, kurioje prisiziūrine arčiau kokiai nors tikėjimo tiesai, sukelia sieloje dievotus jausmus ir vadinasi išvidinė, arba prisiziūrėjimo malda. Toki malda yra geresnė už lūpinę malda, bet ji yra ir sunkesnė.

Vienas dievotas žmogus yra pasakęs: "malda yra lyg kopėčios, nutiestos nuo dangaus, iki žemės, kuriomis angelai kyla aukštyn ir žemyn. Jie neša mūsų maldas pas Dievą." Kitas yra pasakęs: "malda yra sielos alsavimas," nes sielą tada apsupa dievotos mintys ir ji kvėpuoja Dievo malone. Nuo to alsavimo siela yra tvirta ir gryna.

Mūsų maldomis Dievas nesinaudoja, bet mes naudojame Jo malonėmis. Bet visgi Dievas rodžiai klauso mūsų maldavimų kiekvienoj valandoj.

II

Malda yra didelė pagarba. Mes privalome daryti taip, kaip daro danguje angelai. Kąkas yra pasakęs: “mūsų maldos gali būti auksinės, sidabrinės, arba šiaudinės.” Gerai melstis yra tai menas, kurio kiekvienas turi mokintis ir kasdien pratintis. Paprastai norint ką nors išmokti, eina į mokyklą. Ir mes, norėdami išmokti gerai melstis, eikime į Jėzaus mokyklą.

Kartą Išganytojas aiškino apie maldą. Mėnulis maloniai siuntė savo sidabrinę šviesą ant Alyvų kalno. Ir mes dvasioje ten nueikime. Buvo ten sodnas, į kurį suėjo Jėzus su mokiniais. Jis ten jiems kalbėjo: “Pasėdėkite čionai, kolei aš ten nueisiu ir melsiuos. Su savimi pasiėmė Petrą ir du Zabediejaus sūnu. Jis pradėjo liūdėti ir sielvartauti. Tuomet jis tarė: Mano siela nuliūdus iki mirčiai. Pasilikite čionai ir būdėkite su manimi” (Mat. 26, 36-38).

Jis parpuolė ant savo viedo melsdamas ir sakydamas: Mano Tėve, jei tai galima, tegul ta taurė praeina pro mane; tačiau ne kaip aš noriu, bet kaip tu. Po to jis atėjo pas savo mokintinius ir rado juos miegančius ir tarė Petru: Taip, jūs negalėjote budėti su manimi nė vienos valandos. Budėkite ir melskitės, kad neįpultumėte į pagundą. Dvasia, tiesa, stropi, bet kūnas silpnas. Jis vėl antrą kart nuėjo ir meldėsi, sakydamas: Mano Tėve, jei ta taurė negali praeiti, tik kad aš ją gerčiau, tebūna tavo valia. Jis vėl atėjo ir rado juos miegančius; nes jų akys buvo mieguistos. Palikęs juos, jis vėl nuėjo ir trečią kartą meldėsi, sakydamas tuos pačius žodžius (Mat. 26, 39-44).

Čia Jėzus duoda mums pavyzdį. Jis galvoja tą, ką širdis jaučia. Iš širdies melstis, reiškia dievotai melstis.

Jėzus pašalina visas pašalines mintis. Pažiūrėjo į Dievą širdžia ir akimis pradėjo melstis. Mes ir-gi privalome taip prisirengti. Neturi būti galvoj jokių pašalinių minčių. Kad būtų lengviau taip padaryti, galima sau persistatyti, jog Dievas yra arti prie mūsų ir todėl aš turiu gerai melstis.

Kristus meldėsi klūpėdamas, veidu į žemę. Jėzus buvo prieš savo dangiškąjį

Tėvą nuolankus. Mes taip-gi maldoje privalome būti nuolankūs. Dėkokime: O Dieve, Tu esi taip didelis ir galingas, aš gi mažas ir silpnas; Tu esi taip šventas, o aš taip nuodėmingas. O Dieve, Tu esi viskas, aš-gi niekas prieš Tave. Aš nesu vertas, kad į mane pažvelgtumei. Aš neužsitarnau Tavо malonės, bet bausmę.” Jei mes taip melsimės, mūsų maldos per debesis nuskris prie Dievo Sosto.

Jėzus matė savo plakimą, erškėčių vainiką, vynis, kryžių; matė save kybantį ant kryžiaus ir mirštantį. Tada suėmė jį mirties baimė, kruvini prakaito lašai tekėjo nuo kaktos ir apdengė žemę. Jis meldėsi atsiduodamas Tėvo valiai, tvirtai tikėdamas, kad Tėvas tikrai išgirs. Mes privalome su pasitikėjimu melstis. Kame nėra pasitikėjimo, nėra pagalbos. Kaip krikščionys privalome krikščioniškai melstis: Dievo garbei ir savo išganymui.

Su pasitikėjimu mes meldžiamės tada, kuomet tikime, kad Dievas mūsų maldos išklause tiek, kiek ji tarnauja Dievo garbei ir mūsų išganymui.

Melsdamiesi privalome sakyti: “Jei toki Dievo valia.” Dievas geriausiai žino, kas mums gera. Mes dažnai esame trumparegiai ir nesuprantančiai.

Malda turi būti pastovi, nuolatinė. Kai kas pradeda melstis ir laukia išpildymo, tartum Dievas, lyg koks tarnas, privalo tuoj ateiti, kada tik pašauksi.

Klausykite, ką kartą Šv. Bernardas pasakė: “Kaip gali Dievas užgirsti tavo maldą, jei negali girdėti tavo širdies.” Ir teisingai. Jei malda paeina ne nuo širdies, tai kaip-gi ji gali nuskrusti prie Dievo širdies.

(Bus daugiau.)

Rev. P. Lukas, O.S.B.

Eucharistiniai Stebūklai

IV

1566 metais velnias parodė savo tikėjimą į Švč. Sakramentą dar ryškiasniame pavidale. Tai įvyko Laon, Aisne, Prancūzijoje, 150,000 žmonių akyvaizdoje, kurių tarpe buvo daug protestonų. Popiežiaus Šv. Pijaus V įsakymu, mokytojas kunigas Jonas de Boulese pagamino specialų dokumentą apie šį nuostabų įvykį. Viena moteris, vardu Meola Pierrot, liko velnio apsėsta ir net neregė, ir neblė ir visas jos kūnas tapo sukraipytas. Egzortai, kurie buvo sukalbami prirodė, kad ji buvo velnio kunigaikščio Beelzebubo valdžioje. Maldos nieko negelbėjo. Pagaliau, vyskupas su Švč. Ostija rankose priėjo prie moteriškės. Velnias baisiausiai suriko, tuomi sukeldamas visuose didelę baimę. Bet, kada vyskupas su Švč. Ostija pasišalindavo nuo moteriškės, velnias vėl ją apsėdavo; gi vyskupui vėl prisiartinus, velnias sukaukdavo ir apleidavo moteriškę.

Vyskupas, priversdamas velnia kalbėt, gavo atsakymą: "Tikiu, kad šioje šv. Ostijoje yra Dievo Sūnus. Jis yra mano Viešpats. Skaudu man tai išpažinti, bet esu priverstas tai daryti; taip, būsiu priverstas per šiuo Kūno galią apieisti šią vietą." Ir, trečioje valandoje penktadienio popietyje, tame laike kada Viešpats mirtyje pergalėjo pragarą ir šėtoną, velnias apleidavo apsėstąją moteriškę. Moteriškė liko visiškai sveika. Daugelis gydytojų ir valdininkų matė šį stebūklą. Daug iš jų priėmė šv. Katalikų Tikėjimą. *Sul. A. P. S.*

*Et Tenuo. Et Tenuo***KRYŽIAUS KARIAI**

Plačiai jau pasėta tikybos sėkla
O misijonieriams visa dėka!
Tie narsūs karžygiai paliko savus,
Apleido tėvynę, tėvelių namus.

Žygiavo toli į pagonių šalis,
Nes juosius ten traukė tikybos viltis —
Nebijojo baisių laukinių žmonių,
Bet drąsiai iškėlė ten Kristaus kryžių.

Jų keliai nebuvo gėlių iškloti —
Vargas jų laukė už jūrų toli.
Dažnai persekiojo, kankino žiauriai,
Bet tie Kryžiaus kariai kariavo šauniai.

Jie tol uoliai dirbs ir kančias iškentės
Kol palmos rykštelę į rankas įdės.
Tada pasirodys užmokesnis gausus,
Nes jiems amžinai bus skirtas dangus.

Iš plataus pasaulio — skersai išilgai,
Atsimuša atsivertimų aidai.
Tai reiškia jau dygsta tikybos sėkla —
O misijonieriams visa dėka!

Mes, katalikai, nenuleiskim rankas,
Siųskime jiems reikalingas aukas,
Kad būtų ir maisto ir butas kuklus,
O tuomet užtikrintas bus mums dangus.

— *Leonas Lievša***KRYŽKELY**

Tiek daug kelių, tiek kryželių miglotų —
Kuriuo nueisiu, kur sustosiu — nežinau.
O, kad mirażais toliai neviliotų,
Kad nežinočiau, ką ant žemės pažinau!...

Aš danguje Rytų Žvaigždės ieškočiau,
Kaip tie išminčiai, į Betlėjų vedini.
Gal nebeklausčiau niekada, dėl ko čia
Kančių kalnai, kaip jūrės marios, sklidini.

Bet kas, kad danguje žvaigždės skaitysiu:
Ir ten keliai kryžiuojas vis keli —
Gal nebėra manosios žvaigždės danguje iš
[viso,
Gal ji nukritusi kaip tik šiam kryžkely...]

Tiek daug kelių, tiek kryžkelių miglotų —
Kuriuo nueisiu, kur sustosiu — nežinau.
O, kad mirażais toliai neviliotų,
Kad nežinočiau, ką ant žemės pažinau...]

1085255

KRAUJO KANKINIAI

APIE 4 val. po pietų Tėvas Martinezas ir Br. Arkonada greituoju traukiniu Madridas - Gijonas vyko iš Palencijos. Apie 10 val. jie turėjo pasėkti Gijoną. Bet, deja, įvyko kitaip! Kitą dieną, anksti rytą, jie buvo jau Ujoj, mažoj stotelėj tarp Madrido ir Gijono. Nelaimėi traukinys čia buvo užpultas revoliucionierių ir sulaukytas. Abu važiuavusieji vienuoliai atsidūrė didžiausiam pavojuje. Slaptomis smuko greit Martinezas ir jo palydovas iš stoties į miestą.

Pas tulą Don Municą rado jiedu prieglaudą. Jis parūpino Tėvui civilius drabužius ir slėpė savo svečius per dvi dienas.

Bet štai sekmadienį 7 spalį apie 9,5 v. ryto apsupo namus revoliucionierių agentai. Tai buvo ženklas, kad darys krata. Namu šeimininkas Muncas buvo areštuotas, nors nei Tėvo Martinezo, nei brolio Arkonados namuose nerado.

Jiedu, nenorėdami padaryti nemalonumo Munico šeimai, jau senokai buvo iš ten išbėgę.

Netrukus buvo padaryta krata ir kituose Don Munico namuose. Juose revoliucionieriai rado slaptą lindynę, kurioje užtiko žmogų civiliais drabužiais. Jis irgi buvo čia pašlėpęs nuo revoliucionierių. Dabar jau šeimininkas pamatė, kad nėra ko laukti, ir, radęs progą, spruko iš revoliucionierių rankų. Suradęs Tėvą Martinezą ir br. Arkonadą leidosi drauge bėgti į netoli esantį mišką, į kalnus.

Perbėgę mišką, toliau keliavo į Aviedo. Nusileidę nuo kalnų, jie priėjo plentą.

Jau buvo netoli Santullano. Bet čia einant per plento tiltą, juos sulaukė komunistų šnipai. Suareštuotus nusivedė į savo būstinę...

Patyrę, kad tai yra vienuoliai, nutarė Martinezą ir brolių Arkonadą sušaudyti. Ka dangi šeimininkas Muncas buvo sugautas drauge, tai ir jis buvo atiduotas sušaudymui.

Tada vienas senas komunistas, Josė Iglesias, anglių kasyklos komunistų darbininkų vadas, užprotestavo prieš padarytą sprendimą ir reikalavo Don Municą išleisti. Ir

tikrai, reikalavimas buvo išklaustas, o Tėvui Martinezui teko jam parašyti laisvės pasą, nes revoliucionieriai bendrai mažai mokėjo rašyti. Jie tik primušė savo antspaudą.

Komunistas Josė Iglesias norėjo išlaisvinti ir abudu vienuolius. Bet visi jo prašymai buvo be pasekų. Jis mėgino įtikinti, kad šiuodu dirbo darbininkų ir vaikų gerovei, tačiau komunistams tas nepadarė jokio įspūdžio. Jie turėjo mirti.

10 valandų jie buvo laikomi arešte komunistų būstinėje, nevalgę ir negėrę.

Per visą šią laiką jie girdėjo tik baurius pasityčiojimus ir nuolatinį burnojimą prieš Dievą.

Apie 10 val. vakaro atvyko keletas kareivių, paėmė tėvą Martinezą ir brolių Arkonadą į prekinį autobusą ir išvežė.

Kur? To niekas iš jų nežinojo ir tas netikrumas kankino labiau negu pati mirtis.

Ties Myro kasyklomis autobusas sustojo. Čia buvo kelionės galas.

— Išlipti! — pasigirdo komanda.

Belaisviai išlipo. Prieš juos, ties kasyklomis stovėjo tie patys, kurie juodu pasmerkė mirti.

Kareiviai pakėlė šautuvus į abu nekaltus vienuolius.

Tėvas Martinezas ir brolis Arkonada apsikabino vienas kitą paskutinį kartą. Paskui, sušukę "Tegyvuoja Kristus Karalius," tvirtai ir drąsiai atsistojo prieš žudikus. Sugriaudėjo šūviai, ir abu Kristaus darbininkai sukrito savo pačių kraujuose.

Prisiartino budeliai ir ėmė daužyti mirštančiųjų galvas šautuvų buožėmis. Lavonus nuvilko į Myro kapines. Ten jie išgulėjo nepalaidoti ligi kitos dienos. Paskui abudu buvo sumesti į vieną duobę ir užkasti.

24 spalį, pasakoja toliau Tėvas Gomezas, pasisekė mums vargais negalais gauti policijos leidimą iškasti abiejų kankinių — nes kitaip juk mes ir neprivalėjome jų vadinti — kūnus ir palaidoti juos su Bažnyčios apeigomis. Mes paruošėm karstus, pranešėm parapijiečiams ir, lydimi gydytojo ir giminių bei draugų, nuvykome į kapus ir ėmėmės savo liūdno darbo.

Atkase vos galėjome pažinti, kuris yra Tėvas Martinezas, o kuris brolis Arkonada. Nosys buvo sutriuškintos, kiaušai suskaldyti, veidai baisiausiai subiauroti. Nebuvo nė akių, nė dantų, nė lūpų.

Sudėjom lavonus į karstus ir su dideliu pamaldumu parsinešėm į bažnyčią savo brangius kankinius, tikrus Kristaus karistus ir Jo šventojo mokslo liudininkus.

Pr. Bražys

Šventoji Žemė

SU Šventąja Žeme mes nuo pat kūdikystės pradėjom susipažinti; kaip tik pirmutinius žodžius pradėjome nerioti, sulaukę Kalėdų daug girdėjome apie Betliejų, Kūdikelį Jėzų, Nazaretą, tada jautri vaidentuvė persikeldavo į tolimus nežinomus kraštus ir savotiškai tuos kraštus, tuos įvykius įsivaizduodavom. Ant Velykų prisiklausydavome apie Kalną Kalvarijos, Jeruzalę, Nukryžiuotąjį, ir t. t. Tas vėl sukeldavo naujus įspūdžius — naujas svajones. Ir taip iš mažų dienų susigyvenome su tomis vietomis kur įvyko pasaulio atpirkimas.

Dabar jau užaugę, išmokę protauti, mes supratome svarbumą tų didžiųjų įvykių, mes žinome reikšmę tos aukos ant Kalno Kalvarijos. Taigi ir mūsų mintys ir mūsų širdys visados atkreiptos į tas vietas, kurias tikrai yra šventos, nes čia gimė, augo, kentėjo ir mirė mūsų Išganytojas.

Toki jau žmogaus prigimtis, jog jis tankiai atsimena, svajoja ir trokšta pamatyti tas vietas, kurios rišasi su jojo gyvenimo praeitimi. Ar jis būtų senas, ar jaunas nebesusilaikys nuo ašarų pagrižęs į savo tėviškę, įėjęs į namus kur užgimė ir augo, arba pamatęs kryžių po kuriuo palaidoti jojo mylimieji.

Jeigu jau taip jaučia žmogaus širdis žemiškuose dalykuose, tai kaip gi tur būti gyvi tie jausmai, kurie paeina iš tikėjimo, kaip gi brangios turi būt tos vietos, tie įvykiai, kurie rišasi su mūsų amžinu likimu. Užtatai nėra ko stebėtis, kad Šventoje Žemėje kasmetai atsilanko apie milijonas maldininkų iš visų kraštų, visokių tautų ir tai nuo pat pirmutinių amžių krikščionijos.

Nuo kitų neatsiliko ir mūsų tautiečiai lietuviai, kaip iš Amerikos, taip ir iš Lietuvos jau nuo senovės pavieniais vykdavo maldininkai į šv. Žemę. Nekurie iš jų pamylėjo šventąsias vietas ir ant visados apsigyveno. Vieni kiek galėdami uždarbiauja

ant pragyvenimo, kiti prisiglaudę prie lenkų, bei kitų svetimtaučių vienuolynuose vargsta pamiršti savųjų tautiečių.

Atgavus nepriklausomybę Lietuvai, jau pradėta organizuoti maldininkų ekskursijas į Šventą Žemę. 1933 jubiliejaus metuose iš Lietuvos nuvyko į Jeruzalę apie 100 asmenų aplankyti šventas vietas. Sugrižę, papasakojo savo įspūdžius kitiems. Pasekmės buvo tokios, kad daugelis pasižadėjo laukti geresnių laikų, kad ir vėl nuvykti į Šventąją Žemę. Yra tad vilties, kad Jeruzalė tankiau girdės lietuviškas maldininkų giesmes bei lietuviškas maldas. Mūsų maldininkai būdami Jeruzalėje patėmijo vieną dalyką, būtent, kad visos kitos krikščioniškos tautos tur savo atstovus Jeruzalėj, kurie tenai nuolatiniai gyvena ir atvykusius savuosius tautiečius tinkamai globoja. Lietuviai neturėdami panašios įstaigos tur vargti, ieškoti tinkamos prieglaudos kur apsistoti. Patėmijo, apgailestavo. Tuomet ir užsibaigė, bet sakoma, kad mintis tankiai tampa tikrenybe. Šiomet kelis kartus girdėjau, ir tai nuo rimtų asmenų, kad Amerikiečiai nori pasiųsti vienuoles — Seseris į Jeruzalę, kad tenai apsigyventų. Nieko daugiau negalėjau pasakyti, kaip tik padvigubinti maldas, kad Dievas padėtų tą įvykdyti, nes yra prakilnus ir remtinas dalykas.

K. D. M.

“Greitai susitaikink su savo priešininku, kol dar tebesi draug su juo kelyje, kad kartais tavo priešininkas nepaduotų tavęs teisėjui, teisėjas nepaduotų tavęs budeliui, ir kad nebūtumei įmestas į kalėjimą. Ištiesų, aš (Jėzus) sakau tau, tu neišeisi iš ten, kolei neatiduosi paskutinio skatiko.” (Mato V, 25, 26).

Nebijokite tų, kurie užmuša kūną, sielos gi negali užmušti; vėlyk bijokite to, kurs gali ir sielą ir kūną nugramsinti į pragarą. (Mato 10, 28).

Katalikų Pasaulyje

AMSTERDAMAS, Olandija (per paštą). — Vokietijos nacių vienam kalėjime mirė žymus dominikonas kun. Thos. Stuhlweissenbergas. Spaudai uždrausta skelbti apie šio kunigo mirtį. Oldenburgo vyriausiojo teismo teisėjas Christian vienos bylos metu teisme iškėlė aikštėn dominikono mirimą kalėjime.

Nėra žinių, kaip ir koku būdu jis mirė kalėjime. Naciai paskleidė kalbą, kad dominikonas „nusižudė.“ Nuo nacių kitko negalima nė laukti. Ne veltui vienas žymus britas pareiškia, kad vokiečiai yra mokyti žmonės, o pasiduoda Hitleriui, kad jis vadovautų jiems.

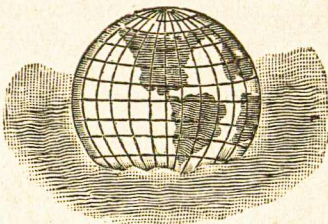
Tūlas katalikų kunigas savo misijų kelionėje Amerikoje padarė retą atradimą. Vi sai nuošalioje ir sunkiai prieinamoj vietoj jis rado negrų katalikų nedidelę bendruomenę, kuri per ištisą 30 metų išbuvo be kunigų, bet tačiau savo tikėjimą išlaikė. Jie likimo atskirti nuo krikščioniško pasaulio patys krikštydavo savo vaikus ir mokydavo juos tikėjimo tiesų, ruošdavo bendras pamaldas, kur kalbėdavo rožančių ir giedodavo drauge himnus, kurių juos buvo išmokę. Artimosios diecezijos vyskupas davė dabar tai ištikimajai bendruomenei nuolatinį dvasios reikalų aptarnavimą. Ruošiamasi taip pat statyti ten bažnyčią.

LUXEMBURGAS. — Mirė Luxemburgo (Europoje) vyskupas P. Nommesch, 71 m. amž.

Velionio vietą užėmė vyskupas koadjutorius J. Philippe, kurs yra 58 m. amž. Vos šiemet konsekruotas vyskupu.

ROMA. — Romos studentai ir toliau autoritetų nekludomi demonstruoja prieš Angliją. Tuo būdu plečiamas fašistinis patriotizmas, kurs nežinia kaip gali baigtis.

NEW YORK. — Ponia Frances Creegan ar tikėtai nebus seniausia Tretininkė. Ji įsirašė į šv. Pranciškaus trečiąjį zokoną spalį 4 d. 1870 metuose. Šįmet jai sukako 65 metai tretininkystėje.

BERLYNAS. — Nacių policija areštavo vietas Šv. Mateušo parapijos kunigą A. Coppenrath už tai, kad per nacių šventę jis bažnyčios priešakyje neiškabino „swastikos“ (nacių vėliavos). Ir nubaustas 20 dol. bauda, arba penkias paras kalėti.

Areštuotasis teisinosi tuo, kad Katalikų Bažnyčios autoritetai turi pasitarimus su vyriausybe dėl tų vėliavų didumo ir tuo klausimu dar nepadarytas galutinas sprendimas.

Naciai paskelbė išpėjimą kitiems katalikų kunigams Berlyne.

AMSTERDAM, Olandija. — Jau buvo pranešta, kad Altenburge, Saksonijoje, naciai areštavo Meisseno katalikų vyskupą P. Legge. Dabar gauta platesnių žinių apie šį įvykį.

Vyskupas Legge nuvyko į Altenburgą, kad ten suteikus Patvirtinimo sakramentą.

Vyskupas ramiai šnekučiavosi parapijos klebonijoje su kunigais ir pasaulininkais, kurie surengė jam iškilmingą pasitikimą. Tai progai visas miestelis buvo papuoštas. Visur gyvavo linksmas nusiteikimas. Staiga į miestelį atvyko iš Berlyno viešasis kaltintojas ir policijos agentai ir sustojo ties klebonija. Pareikalavo matytis su vyskupu. Kaip tik jie pristatyti vyskupui, tuojau jam parodytas areštavimo „warrantas.“

Be jokių išaiškinimų agentai liepė vyskupui eiti į policinį automobilį. Išėita užpakalinėmis durimis. Vyskupas reiškė noro važiuoti nuosavu automobiliu Berlynan. Tas jam buvo leista.

Vyskupas nulydėtas Berlynan ir ten uždarytas kai paprastas kalinys Moabito kalėjiman. Tik ant rytojaus vyskupui išaiškinta jo areštavimo priežastis — už nusikaltimą krašto valiutos įstatymams.

TORONTO, Ont., Kanada. — Mirusi Mrs. Theresa Small, nežinia kur 1919 metais dingusio teatrų didiko Ambrose J. Small žmona, paliko apie du milijonus dolerių turtų katalikų labdarystėms.

MEXICO CITY. — Karo departamentas paskelbė, kad Guadalajare areštuota 31 kunigas ir perduota krašto prokuratūrai. Katalikų kunigai kaltinami už "rengimasi prie maištų" ir už priešreliginį "įstatymų" peržengimą. Areštavimus įvykdė krašto kariuomenė.

Visam krašte ima reikštis gyventojų sąjūdis prieš barbarišką vyriausybę. Kad atitraukus krašto dėmę nuo šio sąjūdžio, vyriausybė ima griežčiau kovoti prieš katalikus.

MEXICO CITY. — Meksikos vyskupai išleido bendrą ganytojišką laišką tikintiesiems apie katalikų pilietines pareigas. Šis laiškas pasirašytas rugsėjo mėn. 8 d., o viešumon paduotas tik spalio mėn. 18 d. Šis laiškas nuo paskelbimo sulaikytas, kai vyskupai nutarė pirmiau kreiptis pas prezidentą Cardenas, kad jis atšauktų katalikų persekiojimo įstatymus. Prieš kreipimąsi pas prezidentą vyskupai buvo išleidę laišką apie Bažnyčiai laisvės reikalingumą, kad ji galėtų be jokių kliūčių vykdyti savo misiją socialės gerovės siekimo dirvoje.

Vyskupai išleido naują laišką atsižvelgus į apgailėtiną Meksikos katalikų stovį, kadangi jų teisės paneigiamos ir kai kuriais atvejais stačiai su kojomis trempiamos. Esant tokiai situacijai, pareiškama laiške, vyskupai reiškia gilaus ir nuoširdaus apgailėjimo ir pataria katalikams, kad jie teisėtai keliu, kokį tik yra prieminamas, vieningai siektų, kad nusikračius priešbažnytiniams įstatymais ir įvairiomis laisvę varžančiomis taisyklėmis.

Vyskupai ragina katalikus, kad jie visi būtų daugiau veiklesni pilietinėje ir politinėje dirvoje. Vyskupai užtikrina, kad katalikai gali patys be vyskupų nurodymo pasirinkti tam veikimui kelius, bi tik tas būtų suderinta su teisingumu ir dorove ir nebūtų priešinga religijai. Vyskupai atsišaukia į Bažnyčios priešus, kad jie nors kartą paliautų dirbę nuosaviems interesams ir pagalvotų apie visų gyventojų — viso krašto gerovę.

Baigdami laišką vyskupai laimina be jokios išimties visus Meksikos katalikus, neatsižvelgiant į jų klisas ir sociales kategorijas.

LIETUVOJE

KAUNAS. — Kaip žinoma, lenkų vyriausybė pereitais metais uždarė keliolika lietuviškų pradžios mokyklų Vilniaus krašte. Lietuvių švietimo draugijos darė žygį, kad būtų leista pradžios mokyklos atidaryti kitose vietose, kur tėvų dauguma to nori, arba kad būtų leista veikti senosioms mokykloms. Dz. Wil. šiomis dienomis parašė, kad nežiūrint į lietuvių kultūrinių draugijų rūpesčius, lenkų švietimo vadovybė lietuviškų mokyklų atidaryti Vilniaus krašte daugiau neleisianti.

BIRŽAI. — Sodelišchio apylinkės tautininkai paskutiniame savo susirinkime vienvalsiai pasmerkė Suvalkijos neramumų organizatorius. Jie būdami labiau nukentėję nuo 1928 nederliaus metų negu suvalkiečiai visiškai pritaria tautiškosios vyriausybės pastangomis ir darbui kovoti su krašto ekonominiais sunkumais. Sodelišchio apylinkės tautininkai — vien tik ūkininkai — prašo vyriausybę krašto priešus, neramumų kelėjus ir visuomenės klaidintojus, griežčiausiomis priemonėmis bausti.

KAUNAS. — Centralinio statistikos biūro surinktomis žiniomis, pinigų apyvartoje daugėja. Paprastai visada rudenį daugiau pinigų būna apyvartoje. Tačiau pažiūrėjus paskutinių trejų metų duomenis, pasirodo, kad šiemet pinigų yra apyvartoje daugiausia. Rugpiūčio mėnesį šiemet jų buvo apyvartoje 107,534,4 tūkst. lt., pernai tą patį mėnesį 98.728,1 tūkst. lt., o 1933 m. 105,967,5 tūkst. lt. Tuo būdu ne tik iš šio mėnesio, bet ir iš visų kitų mėnesių duomenų matyti, kad mažiausia pinigų apyvartoje buvo pernai, o šiemet net daugiau už 1933 m. Šiemet rugpiūčio mėn. banknotais buvo 93.128,7 (pernai 84.914,3) tūkst. lt., sidabro monetomis 11.067,1 (pernai 10.748,6) tūkst. lt. ir vario aliuminijaus monetomis 3.284,6 (3.065,2) tūkst. lt.

KAUNAS. — Vaistybės prezidentas savo aktu paskyrė Vytauto Didžiojo universiteto medicinos fakulteto vidaus ligų katedros ekstrordinarinį profesorium dr. Gudavičių, medicinos fakulteto išrinktą.

PANEVĖŽYS. — Paskutiniame apskr. tarybos posėdyje nutarta ateinančiais metais apskrityje pastatyti dar 12 naujų pradžios mokyklų šiose vietose:

Virbališkiose — Kupiškio valsč., Kabeliuose — Panevėžio valsč., Jurgėnuose — Pumpėnų valsč., Skaisgiriuose — Pušaloto valsč., Gaigaliuose — Simonių valsč., Morkoniškyje — Viešintų valsč., Pranionyse — Naujamiesčio valsč., Eriškiuose — Ramygalos valsč., Laboje — Smilgių valsč., Prastavonyse — Šeduvos valsč., Derveliuose — Rozalimo valsč., ir Vadaktuose — Krekenavos valsč.

Visose mokyklose bus 2-ųjų komplektų, tik Vadaktų — 3 kompl.

Per ateinančius penkerius metus numatyta pastatyti 48 mokyklos su 106 komplektais. Mokyklų statyba eity dar greičiau, tik labai trukdo žemės sklypai. Vienų mokyklų yra bendrame valdyne, kitų — švietimo ministerijos žinioje ir ne visi tinkami. Tai iki viskas sutvarkoma, daug laiko pračina, bet jeigu tokiu tempu mokyklų statyba eis, tai po keleto metų visame apskr. bus naujos mokyklos.

KAUNAS. — Spalių 12 d. Vėžonyse mirė senos kartos veikėjas, buv. Joniškėlio partizanų batalijono kapelionas, knygnešys, istorikas, a. a. kunigas J. Jaškevičius. Už nuopelnus buvo apdovanotas I rūšies 3 laipsnio Vyties kryžiumi. Velionis pareiškė norą, kad jį palaidotų Pušalote, šalia I Pušaloto kuopos partizanų.

KAUNAS. — Žurnalistų Sąjungos vila — žurnalistų poilsio namai — Giruliuose jau galutinai baigti ir įrengti. Kambariai, kurių yra apie 20, sutvarkyti, apstatyti baldais. Kiekviename kambaryje yra lova, mažas staliukas, kėdžių, stalas, spinta ir visa kita reikalinga vasarojančiam žmogui. Yra ir didesnių kambarių — dviem ir trimis asmenims. Be gyvenamųjų kambarių įrengta skaitykla, valgomasis, rūkomas ir kitoki kambariai. Šią vasarą, nors vila dar ir ne visai galutinai buvo įrengta, joje jau vasarojo keli žurnalistai, tarp jų vienas kitas iš užsienio.

KAUNAS. — Liet. Kalbos Draugija yra įteikusi Šviet. Ministeriui memorandumą, kad darytų žygių rašybos vienybei įgyvendinti ir didįjį lietuvių k. žodyną spausdintų ne vilniške, bet katra nors naujaja rašyba.

Iš tikro, taip karštai seniau propagavus reikalą, nereiktų jo užmiršti nė dabar. Mokytojų ir šiaip kalbos praktikų daugelis pasisako už "Sakalo" išleisto rašybos projekto principus. Kokio likimo sulauks rašybos reforma ir kada, kol kas dar neaišku.

PANEVĖŽYS. — Kai kas aimanuoja, kad šiame mieste yra bedarbių. Didesniose miestuose, žiemos metu, gal ir pasitaiko vienas kitas, bet kaimuose, ypatingai šią vasarą, darbininkų labai stinga. Kūpiškio ir Subačiaus valsčiuos, per lauko darbymečius ir kūlimo metu, vidutiniam darbininkui moka 3 litus per dieną ir duoda maistą. Ūkininkai iki šiol negali suprasti, kad miestų darbininkai skundžiasi darbo stoka, o kai reikia ūkininkui gauti darbininkus, tenka į trečią parapiją važiuoti, ir tai sunku gauti.

KAUNAS. — Iki šiol į Vokietiją mūsų piliečiai galėjo įsigabenti maisto produktų 10 markių vertei. Kai kurie pasienio gyventojai, vyksta savais reikalais į Tilžę, nusigabendavo parduoti kelis svarus riebalų, daržovių ir kitų maisto produktų. Tačiau šiomis dienomis vokiečių administracijos istaigos uždraudė gabenti daugiau kaip 3 markių vertės produktų. Pažymėtina, kad šis parėdymas iš anksto nebuvo paskelbtas. Gyventojams, produktus nugabėnusiems į Tilžę ir kitus pasienio punktus, teko juos palikti, nes parduoti tegalėjo tik 3 markes.

ŠVENTEŽERIS, Alytaus apskr. — Šventėzerio apylinkės gyventojas Lisevičius karo lauko teismo nuteistas kalėti iki gyvos galvos.

Vietos policijos nuovados viršininkas Gritėnas buvo jį sugavęs dirbant degtinę. Surašė protokolą ir patraukė tieson. Lisevičius nusprendė atkeršyti Gritėnui. Iš pasaly užpuolęs peršovė, nuo ko Gritėnas mirė.

Kuomet ir, kokioms aplinkybėms esant nekatalikas gali būti laidojamas katalikų kapuose?

Petr...tis.

Apskritai, tai niekuomet ir jokiose aplinkybėse nekatalikas negali būt laidojamas katalikų kapuose.

Nuo pat savo buvimo pradžios Bažnyčia visuomet turėjo savo kapus ir ten laidojo savuosius mirusius.

Net persekiojimo laikuose vartojo savo kapus ir vengė bendrųjų. Nuo tų laikų taip ir tęsėsi tas paprotys, kuris vėliau ir Bažnyčios įstatymais tapo sutvirtintas, t. y., kad katalikai turėtų savo kapus ir tik, kad katalikai būtų juose laidojami.

Kiekvieni kapai yra, paprastai, vyskupo žinioje. Jis turi ir teisę spręsti, kas gali, kas negali būti juose laidojamas.

Kartais gali atsitikti, kad kokioje apygardoje yra vien tik katalikų kapai. Štai mirė nekatalikas. Kur jis laidoti? Tik vienatimiai ten katalikų kapai, tai tokiose aplinkybėse vyskupas gali leisti palaidoti.

Kartais vėl įsikiša valstybė su savo diktatoriškais įstatymais, kurie paneigia Bažnyčios įstatymus. Tokiuose dalykuose, kaip kapai, kartais Bažnyčia, dėl šventos ramybės, nusileidžia ir leidžia savo kapuose laidoti nekataliką. Tam turi ji kapuose tam tikrą dalį tokiems laidoti.

Klausiu protestanto vardu ir jis skaitys atsakymą. Jis klausė, ar išpažinties paslaptis yra visiška, absoliutiška? Ar kunigai nekalba kits su kitu apie tai, ką girdėjo klausykloje? Ar jie nepasako kartais kits kitam nuodėmės, išpažintyje girdėtas?

Prūsas.

Čia paduosiu tai, ką apie tuos dalykus sako Bažnyčios įstatymai, kurių kunigai grieščiausiai privalo laikytis.

Jie sako, kad Išpažinties paslaptis privalo būti pilniausia, nelaužoma jokiose aplinkybėse. Išpažinties klausytojas privalo kolabusiai saugotis, kad penitento neiš-

duotų nei žodžiu, nei ženklu, nei kitu koku būdu ir nei dėl jokių priežasčių.

Išpažinties paslaptis riša ne tik kunigą, kuris klausio, bet ir vertėją, kuris tarpininkautų nežinančiam kalbos arba šiaip kiekvieną, kuris tik netyčia išgirdo ką prie išpažinties.

Nuodėmklausis joku būdu negali naudoti išpažinties paslaptį, nors ir nebūtų tikrojo apreiškimo pasakytos kaltes, bet jei tik galėtų išeiti penitento negerovei.

Jei nuodėmklausiai vėlia pasilieka savo penitentų vyresniaisiais, joku būdu negali naudotis žiniomis, įgytomis jų išpažinčių klausant.

Bažnyčia kunigams neduoda jokių teisių naudoti išpažinties paslaptį net savo apsigynimui. Jie privalo būti pasirengę mirti, o neišduoti penitento.

Bažnyčia yra paskyrus labai sunkias bausmes kunigams, kurie išduotų išpažinties paslaptį.

Dabar neseniai Bažnyčia paskelbė, kad kunigai niekur savo tarpe nekalbėtų apie dalykus, girdėtus per išpažintį. Uždrausta taip pat pamokslininkams per pamokslus ir profesoriams per teologijos pamokas, vartoti pavyzdžius nusikaltimų, girdėtų išpažintyje.

Per pamokslus ir šiaip kunigai kalba apie įvairius prasižengimus, apie kuriuos jie žino iš laikraščių, bet kaip kam gali rodytis, kad jie tai žino iš išpažinties.

Kunigas gali išgalvoti kokį pavyzdį, bet tokis atsitikimas galėjo būti kur ir tikras; ir štai gali atrodyti, kad jis tai sužinojo nuo kito kunigo, kuriam išpažintis buvo padaryta.

Paslaptys yra užlaikomos, bet visuomet buvo ir bus tokių išsireiškimų kunigų kalbose ir pamoksluose, kad išrodys, jog jie iš išpažinčių tai yra pasigavę. Sunku to panašumo išvengti.

**Platinkite naudingiausią savaitraštį
"Kristaus Karaliaus Laivas"**

Mūsų Darbai

RĖMĖJO LAIŠKAS

Gerbiami Tėveliai Marijonai.

Sveikinu visus, ir būsimus Marijonus, tai yra studentus.

Linkiu visiems laimės ir sveikatos ko-gaugiausiai. Taipgi pasižadu aš tamstom paaukoti \$500. Kolegijos fondan; bet už tai prašau, kad man paatūmēt savo maldomis arba darbu. Aš turiu 1-mą morgičį ant gero kampinio naujo 2 fietų namo, \$5500.; moka 6 nuosimtį ant laiko, ir taksus užsi-moka. Aš noriu parduoti tą morgičį, ir kai parduosiu, tai iš tų pinigų ir tamstom pa-aukosiu \$500.

Taipgi prašau pasimelsti, kad Dievas pa-ačētų surasu pirkėjų, arba jeigu tamstos ži-notumet, prašau prirodyti.

Su pagarba

D. Stenis,
1900 W. 63rd St.,
Chicago, Ill.

Pašto Ženklų Skyrius

Per spalį mėnesį ir iki lapkričio 6 d. sekantieji asmenys atsuntė ženkių:

Mateskevičiūtė Marijona, Elizabeth, N. J.
Kasalukas Jonas, Long Beach, Cal.
Žilinskas Elzbieta, Pasadena, Cal.
Kiselaitė Katrytė, Melrose Park, Ill.
Seserys Pranciškietės ir mokyklos vaikai,
[Rockford, Ill.]

Runcikienė Monika, Braddock, Pa.
Pleimienė P., Philadelphia, Pa.
Miller C. ir M., Shrewsbury, Mass.
Sviitpauskienė A., Melrose Park, Ill.
Mikolaitis Jonas, Brooklyn, N. Y.
Sideravičiai p-ia ir p-lė, Scranton, Pa.
Damukaitienė M., Cleveland, Ohio.
Norkevičius Kasparas, Kewanee, Ill.
Dubauskas J. p-ia, Waterbury, Conn.
Juzaitis Valerija, Chicago, Ill.
Gilis A., Chicago, Ill.
Kasmauskienė -ia, Chicago, Ill.
Parulis Vincas, Hinsdale, Ill.
Briedienė V., West Philadelphia, Pa.
Brown Jieva, Eaton, Colorado.

Dėkojame visiems misijų darbo rėmė-jams.

Vienas geras mūsų bendradarbis yra mažukas Jonas Kasalukas iš tolimos pietų Kalifornijos. Jo paskutiniame siuntinyj bu-vo ir kiek ženklų nuo Elz. Žilinskienės(?). Turbūt jis ir ją patraukė prie šio darbo. Darbuokis ir toliau Jonuk!

Būtų labai gražu jeigu ir kitų moky-klų Seserys bei vaikučiai pasektų Rockfor-do mokyklos pavyzdžiu. Gavom ženklų nuo jų. Kodel irgi ne nuo kitų?

Kada kun. J. Jakaitis neseniai grįžo iš Kewanee, Ill. kur buvo laikęs misijas, kar-tu atsivežė ir du maišu pilnus pašto ženklų. Mes juos gaudami stebėjomės. Tose abiejose maišuose buvo 20 svarų ir pusė stropiai surinktų pašto ženklų. Spėjame, kad iš viso turi būti apie 33,000 ženklų juo-se. Tai bent pundas ženklų! Jie buvo su-rinkti ir mums įteikti p. Kasparo Norke-vičiaus. Nuoširdžiai ačiū Tamstai!

Malonu pastebėti kad iš tolimos valsty-bės Kolorados buvo atsiųsta pašto ženklų. Visai netikėtai gavome jų iš miesčiuko Ea-ton nuo Jievos Brown.

Visi pašto ženklai siunčiami šiuo adre-su:

MIKAS JODKA, M.I.C.,
Marian Hills Seminary,
Hinsdale, Ill.

MARIJONŲ RĖMĖJŲ SEIMAS

Chicago, Illinois

Devintasis Marijonų Rėmėjų Seimas įvyks Chicagoje, Aušros Vartų parapijos svetainėje, 2323 W. 23rd Place, 1935 m. gruodžio 8 d.

Bažnyčioje tą dieną 10:00 val. bus iškilmingos pamaldos, tai yra šv. Mišios intencija Marijonų Rėmėjų ir Geradarių ir atvykusių Seiman svečių. Bus Seimui pritaikintas pamokslas.

12:00 val. svetainėje rengiami pie-tūs; 2:00 val. prasidės Seimo posėdis.

UŽSISAKYKITE PLOTKELIŲ

Koks būtų Kūčios vakaras be plotke-lių? Jau galima gauti įvairių spalvų su lietuviškais parašais ir kalėdiniais pasvei-kinimais plotkelių.

Visais plotkelių reikalais kreipkitės į Brolių Vladą Cibulskį, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.

1085255

Liet. TSR
Knygų Rūmų
Knygų
Sąjykla